

РЕШЕНИЕ

№ 16191

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря З

като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20231110132264 по описа за 2023 година

на М. следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

М. Й. Х. против И по т и ООД с искане уволнението □ да бъде признато за незаконно, да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност и да □ бъде заплатено обезщетение за оставане без работа в размер на 6000 лева за периода от 11.04.2023 г. до 11.10.2023 г. Ищцата твърди, че била служител на ответника на длъжност „лаборант“ към ответника с брутно месечно възнаграждение от 1000 лева. На 07.04.2023 г. получила електронно писмо от г-жа Д Д - бивш управител на дружеството, с което била уведомена, че заедно с г-н Х Г искат да говорят с нея на 10.04.2023г. в 15 часа. На срещата присъствала и М. Й – ръководител на лабораторията. Х Г обяснил на ищцата, че проектът към който работела спирал работа и вече нямало работа за нея. Г и Д □ казали, че трудовото □ правоотношение следва да бъде прекратено. Докато ищцата разговаряла с Г относно спирането на проекта, Д й дала заявление, с което да договора да бъде прекратен и което ищцата трябвало да подпише. Ищцата имала доверие на колегите си, и не допускала, че ще подпише заявление с текст за прекратяване на договора по взаимно съгласие от следващия ден и затова подписала листа, даден □ от Д като вписала и датата – 10.04.2023 г. Поради това не възприела текста и не осъзнала, че заявлението е за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. На тази среща □ била дадена и заповед, с която трудовото правоотношение било прекратено на това основание. Ищцата не успяла да се запознае напълно със същата. Когато се прибрала у дома си и прочела внимателно заповедта, осъзнала грешката си. Не подписала заповедта и на 11.04.2023 г. отново се явила на работното си място. Г я попитал защо се

връща на работа, при условие, че била освободена. Тя заявила, че не е искала да прекрати трудовия договор, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, че разбрала какво се е случило едва в края на деня и не била съгласна да прекрати трудовото правоотношение с ответника от 11.04.2023г. Носела със себе си и писмено заявление за отказ от прекратяване на трудовия договор, което дала на Г. Той □ обяснил, че отношенията между страните ще бъдат уточнени и уредени на 18.04.2023 г. На същата дата ищцата отново отишла на работното си място, където Д □ предложила 1 000 лв. под формата на премия, срещу която да се подпише, че няма да има никакви претенции към ответника и ще напусне доброволно, която премия ищцата отказала да приеме. Моли съда да признае прекратяването на трудовото правоотношение за незаконно и същото да бъде отменено, да бъде възстановена на работа и да □ бъде заплатено обезщетение за оставане без работа. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Взима становище за неоснователност на иска. Не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищцата на посочената длъжност, прекратяването на същото. Излага подробни юридически съображения за ефекта на подаденото от ищцата заявление за прекратяване на трудовия договор. Оспорва размера на получаваното от ищцата трудово възнаграждение. Прави възражение за прихващане с насрещно свое вземане към ищцата на основание чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 272,23 лева, които □ били изплатени. Моли съда да отхвърли исковете, претендира разноски.

В съдебно заседание страните, редовно призовани, се явяват и поддържат съответните си искания.

На база представените доказателства, съдът намира за установено следното:

Между страните не се спори, че ищцата е била служител към ответника на длъжност „лаборант“, както и че същата е подписала заявление за прекратяването му от 10.04.2023 г. Същото е представено и като препис по делото (л. 19). За последен работен ден е посочен 10.04.2023 г., като на същата дата заявлението е подадено. На същия ден е издадена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 3 (л. 42 от делото), подписана от работодателя и неподписана от служителя. От ищцата е представен препис на заявление, (л. 22 от делото) с което тя се е отказала от прекратяването на трудовия договор с посочена дата 11.04.2023 г., подписано от нея. Това доказателство представлява частен, изходящ от страната документ, поради което съдът на основание чл. 180 ГПК приема единствено, че това волеизявление е направено от нея. Представен е и препис от фиш за работна заплата за месец април 2023 г. от който се установява, че на ищцата са начислени трудово възнаграждение в размер на общо 333,34 лева и обезщетение по чл. 224 КТ в размер на 272,73 лева. От представения препис на трудовата книжка на ищцата (л. 26-28 по делото) се установява, че след 10.04.2023 г. до момента на приключване на съдебното дирене същата не е полагала труд по друго трудово правоотношение.

От ищцата е представен препис и на имейл кореспонденция (л. 17 и л. 18 по делото). В първото съобщение от тази кореспонденция е посочено, че ищцата е била извикана на среща на 10.04.2023 г. от 15 ч. с Христо Грозданов, за разговор. Това съобщение е подписано от лице с името „Дариа“. Към второто съобщение е бил приложен и проект на заявлението, посочено на л. 19. Тъй като по делото не се оспорват фактите, че между страните е

проведена такава среща, това се доказва и от показанията на и свидетелите Д. и Йолова, то съдът приема за доказан факта, че тази кореспонденция е водена между ищцата и Дариа Дюлгерова – бивш служител на ответника.

Като свидетел по делото беше разпитана В. И. Д. – бивш служител на ответника. Заявява, че е работила към ответника от 2015 г. до юли 2023 г., познава ищцата. Присъствала на разговор между нея и управителя на ответника Г. Разговорът бил проведен на 11.04.2023 г. Ищцата я повикала и □ казала, че иска Грозданов да говори пред нея, като свидетел. Това било преди Великден. Г казал на Х. да работи „хоум офис“ (израз, който съдът тълкува като „от къщи, а не от обичайното си работно място“) и после след празниците щели да решат проблема. Предходния ден □ били дали молба за напускане, като свидетелката разбрала това от проведен разговор с Х.. Свидетелката била извикана, за да можел Х. Г. да каже, каквото смята да каже, пред нея като свидетел. Свидетелката и ищцата били лаборанти и в трудовите им задължения влизало и писането на протоколи. Ответното дружество било акредитирано пред Българската служба по акредитация – БСА – по система, стандарт 17025. Когато оставали „хоум офис“, пишели протоколи, работни листове и документи по системата, но не се занимавали пряко с лаборантска работа. Свидетелката била работила „хоум офис“, както и колегите □. Не била присъствала лично на подписването на заявление. Срещата се провела в стаята на ръководителката. Там били Х. Г. Д. Д. и викали един по един колегите. Х. Г. – управителят на ответника – казал „Ето, тя е тук като свидетел, отиваш си в къщи и после ще оправим нещата“. Смисълът беше относно нейното освобождаване, но казал да си върви в къщи на „хоум офис“. По преценка на свидетелката, Х. била заблудена от думите на управителя, защото не знаела какво подписва.

След анализ съдът намира, че показанията на свидетелката са вътрешно безпротиворечиви и следва да се кредитират, но не в цялост. Не се кредитират по отношение на заявеното, че на Х. е била дадена молба за напускане, тъй като тези сведения са получени лично от самата ищца, както и за факта, че Х. била заблудена от думите на Грозданов и не знаела какво подписва, тъй като в тази си част показанията не предават пряко възприетото от свидетеля, а нейно тълкуване и интуитивен извод за създалата се ситуация.

Като свидетел беше разпитана и М. Е. Й. – служител на ответника. Заявява, че работи за ответника от 2019 г. на длъжност ръководител лаборатория. Познава Х., тя била служител на института, работела по проект, свързан с лабораторията. Водела се на длъжност „Лаборант“, била назначена във връзка с проект за изграждане на лаборатория за калибриране. Д. Д., Х. Г. и М. Х. имали разговор през м.04.2023 г., който се провел в лабораторията на ул. И. Срещата била във връзка с освобождаването на Х.. Там Г. на дружеството □ съобщил, че ще бъде освободена, като страните се разбрали това да стане по взаимно съгласие. Връчили на Х. документи, които тя подписала собственоръчно. Х. не била заблудена според свидетелката. На длъжност „Лаборант“ нямало как да се работи „хоум офис“, тъй като цялото оборудване се намирало в лаборатория и нямало как да се направи изпитване. На разговора Г. заявил, че договора □ ще бъде прекратен от следващия ден. Разговорът се провел в лабораторията. Ответното дружество има администрация, има и административен отдел. За всички трудово правни въпроси служителите контактували директно с управителя. Свидетелката присъствала на тази среща, като Г. преценил тя да присъства. Казали □, че тя ще бъде освободена, тя била част от този екип и това □ било казано преди

срещата от Г. След като ответното дружество получило отказ от БСА Х. не свършила своята отговорност и било взето решение, че проектът се замразява и тя ще бъде освободена. Протоколите представяли изпитвания в лабораторията. След това тези протоколи се предоставяли и били официален документ, който стига до клиента. Много голяма част от документацията можела да се изпрати на имейл. Нямало практика служителите да работят от вкъщи и свидетелката не знае някой служител да е работил от вкъщи. На Х. били връчени документите, както и какво трудово възнаграждение ще ѝ бъде изплатено. Било ѝ казано, че ще ѝ се изплати цялото възнаграждение. Тя разписала молбата, което било видяно от свидетелката.

След анализ съдът намира, че показанията на свидетелката са вътрешно безпротиворечиви и също следва да се кредитират, но не в цялост. Не се кредитират по отношение на заявеното, че Х. не била заблудена и е знаела какво подписва, по изложените вече съображения.

По реда на чл. 176, ал. 1 ГПК беше разпитан и управителя на ответника Х. Г. който в обясненията си заяви, че познава ищцата, била служител на Института. Имал впечатление от работата ѝ. Първоначално няколко месеца била задоволителна, след това – не. Присъствал на среща с ищцата и Д. Д. и М. Й. Целта на срещата била прекратяване на трудовите правоотношения на ищцата. Достигнали съгласие, отношенията били прекратени на същия ден, с подписване на молба по взаимно съгласие. Ищцата заявила, че желае да се прекрати трудовото ѝ правоотношение по този начин. Била подготвена молба за освобождаване по взаимно съгласие, като бланка. Молбата била адресирана от нейно име до управителя, и подписана от нея. Казала, че иска да я вземе, за да се запознае, но не знаела точно какво значи члена, посочен в молбата. След това се съгласила да подпише молбата, като запознаването станало в рамките на пет минути. Дружеството не се занимавало само с лабораторни изследвания. Практикували работа от вкъщи или от разстояние, когато се налага. В лабораторията се случвало рядко, само тогава, когато служителите подготвяли документи. По принцип работата била полева и лабораторна. На Х., конкретно по времето, когато е била служител на ответника, не било казвано да работи от къщи. В деня след провеждане срещата, на която подписала заявлението за прекратяване на трудовия договор, Х. дошла при управителя афектирана. Тогава той ѝ казал „Нека да видим за какво става въпрос, ако е така ще предоговорим в седмицата след Великден. Приеми, че следващите два дни си хоум офис“, тъй като имаше напрежение от присъствието ѝ в лабораторията. Имал предварително изготвена молба за нея, от страна на дружеството, била без дата. Ищцата била афектирана, не можел да разбере защо. Сутринта след проведената първа среща, тя дошла в лабораторията и казала на Г. колко слаба ръководителка била М. Й. В седмицата след Великден искала да бъде възстановена на работа. Първия път казала „Дайте ми трудовата книжка“, после казала „Възстановете ме на работа“. Грозданов няма спомен Х. да му е заявявала, че иска някакво допълнително време, в което да се запознае с предоставеното заявление за прекратяване на правоотношението ѝ. На първата среща казала, че иска да погледне молбата за освобождаване. Срещата била иницизирана от представители на дружеството, за да се разбере, как да се прекратят отношенията. Управителят не може да каже за какво конкретно на срещата била уведомена. Воден бил принципен разговор с Х., че ще бъде прекратено трудовото ѝ правоотношение. Управителят искал да се видят след Великден. В началото на 2023 г. Х. му се обадила и му каза, че иска да мине на

редуцирано работно време, заради изучаване на чужд език, интересувала се от ИТ сферата и го попитала дали може да мине на такова работно време, което той позволил. Тя казала, че не може да се развива в тази сфера, но казала „Ще остана да работя при вас докато получа разрешение на акредитация“. След като дружеството получило отказ от БСА, за получаване на акредитация по проект за лаборатория за калибриране, този проект бил изоставен и решението за нейното освобождаване било вследствие на това. Това се случило в края на месец март, след което за управителя, заедно с отпадане проекта за изграждане на такава лаборатория отпаднала и необходимостта от такъв служител. Още преди това от 01.03 отново по нейна молба била преназначена на четири часов работен ден.

След анализ на цялостната доказателствена съвкупност, съдът намира за доказан факта, че, при определени условия, служителите на ответника са могли да работят извън лабораторията, като не се кредитират показанията на свидетеля Йолова в тази им част.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ: Съгласно чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ трудовият договор се прекратява без която и да е от страните да дължи предизвестие по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието. Това основание отговаря на договорния характер на трудовото правоотношение и на свободата на всички лица да създават, променят или прекратяват договори помежду си. На общо основание трудовият договор е договор и за него субсидиарно се прилага закона за задълженията и договорите. Спорът между страните по делото е за това дали ищцата е волеизявила желание прекратяване на трудовия договор или не. След анализ на доказателствената съвкупност съдът намира, че такова волеизявление е налице, обективизирано в представения препис на л. 19 от делото. Никъде в това заявление не е посочено искане ищцата да се запознае със значението му, да има нужда от допълнително време, или да е заявила, че не разбира посоченото в него. По вече изложените съображения, от доказателствата по делото не може да се приеме за доказан факта, че ищцата не е разбирала какво подписва или не е могла да ръководи действията си по смисъла на чл. 31 ЗЗД. Направеното от нея изявление за отказ на даване на съгласието, не може да се приеме, че е достигнало до адресата, нито датата, посочена на него, да се приеме за достоверна, тъй като по делото няма доказателства за това. Никъде в самия писмен документ няма отбелязване за получаване, входящ номер или подпис на представител на ответника. На следващо място, това заявление е породило ефекта си със самото си подписване, тъй като съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ трудовият договор се прекратява от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора при прекратяване без предизвестие. В случая, според сведенията на свидетелите и заявеното от самите страни, това се е случило на 10.04.2023 г., по време на самата среща, на която Х. е подписала и предала на ответника заявлението си за прекратяване на правоотношението. Безспорно в теорията се приема, че при прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т.1 КТ заповедта за прекратяването му има само констативен, а не конститутивен характер. Това произтича от законовата

уредба на отправянето на волеизявления, приемането им от насрещната страна и уредения срок за оттеглянето им, според чл. 13 ЗЗД – разпоредба, която намира приложение и по отношение на едностранните волеизявления – така чл. 44 ЗЗД. С подаването на заявлението и приемането му от страна на ответника трудовото правоотношение е било прекратено. Издаването на заповедта само обективира безспорно волята на работодателя, че е приел отправеното му предложение. По делото не се установява отправеното от ищцата волеизявление за прекратяване на трудовото правоотношение да е засегнато от пороци на волята. Очевидно ответникът е приел така отправената покана за прекратяване и ефектът ☐ е настъпил напълно законосъобразно. Искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Като обусловени от него, исковите с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ също подлежат на отхвърляне.

Поради този изход, съдът счита, че не дължи произнасяне по направеното от ответника възражение за прихващане.

С оглед оставянето на исковите без уважение и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноси се дължат единствено на ответника, но доколкото от същия не са представени доказателства за извършени такива, разноси между страните не се дължат.

Държавните такси по исковите, които се отхвърлят като неоснователни следва да останат за сметка на бюджета на съдебната власт – арг. от чл. 359 от КТ вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от М. Й. Х., ЕГН ***** с адрес гр. _____ против И по тр и ЕИК: _____ със седалище и адрес на управление г _____ искове по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и 3 КТ, третият във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ за признаване на прекратяването на трудовото правоотношение между тях по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ поради взаимно съгласие за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяването ☐ на работа на длъжността „лаборант“ към ответника и за заплащане на обезщетение в размер на 6000 лева за периода от 11.04.2023 г. до 11.10.2023 г., през което време ищцата е останала без работа поради законосъобразното ☐ уволнение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.06.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

На основание чл. 315, ал. 2 ГПК решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от 09.10.2023 г. по реда на глава XX ГПК с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____